

KOŚCIÓŁ

Watykan: konferencja „Wspólnotowy wymiar świętości”

14.11.2023

– Świętość to nie tylko statyczne przestrzeganie doskonałości życia moralnego, ale dynamika relacji, «dotykowe» doświadczenie samego życia Boga – podkreślił kard. José Tolentino de Mendonça. Prefekt Dykasterii ds. Kultury i Edukacji otworzył 13 listopada trzydniową konferencję studyjną „Wspólnotowy wymiar świętości” promowaną przez Dykasterię Spraw Kanonizacyjnych w Instytucie Patrystycznym Augustinianum w Rzymie.

Prowadzona przez Alessandro Gisottiego, zastępcę dyrektora Dykasterii ds. Komunikacji, sesja została wprowadzona przez kard. Marcello Semeraro, prefekta Dykasterii Spraw Kanonizacyjnych, który wyjaśnił „ducha” tegorocznego spotkania:

spojrzenie na Kościół jako środowisko, w którym kwitnie świętość. „Jest takie zdanie średniowiecznego autora Fulgencjusza z Ruspe, który powiedział, że w Kościele jesteśmy ze sobą zjednoczeni, a jeśli się od siebie odłączymy, jesteśmy niczym. Odnosi się to również do świętości” – powiedział kard. Semeraro rozmowie z portalem Vatican News.

Zdaniem purpurata perspektywa, która dobrze odzwierciedla to, co wyłoniło się z Synodu Biskupów. – W rzeczywistości, „synod” oznacza zbieranie się, stawanie razem na tym samym progu i odnajdywanie się w oblubieńczej jedności z Chrystusem – powiedział kardynał i zaznaczył, że rodzina jest uprzywilejowanym miejscem, w którym może wzrastać świętość. Przypomniawszy w tym kontekście niedawną beatyfikację rodziny Ulmów w Polsce. „Na tym przykładzie można zobaczyć, jak naprawdę działała łaska małżeństwa. Zachowała się ich Biblia, widziałem ją, gdzie wciąż przechowywane są notatki” – powiedział kard. Semeraro i wspomniawszy miłą niespodziankę, jakiej doświadczył w Hiszpanii, odwiedzając dom św. Jana z Avila, Doktora Kościoła. „Byłem zdumiony, widząc wizerunki tak wielu innych świętych: św. Ignacego z Loyoli, św. Francisza Borgia... Było ich siedmiu, ośmiu. Wszyscy byli przyjaciółmi. To jest to, świętość tworzy przyjaźń” – powiedział prefekt Dykasterii Spraw Kanonizacyjnych.

W swoim przemówieniu portugalski kardynał Tolentino de Mendonça skupił się na analizie 19. rozdziału Księgi Kapłańskiej, uważanego za „kamień węgielny całej Tory”. W szczególności prefekt Dykasterii ds. Kultury i Edukacji przeanalizował werset 2: „Świętymi bądźcie, bo Ja, Pan, Bóg wasz, jestem święty”,

podkreślając uniwersalny charakter świętości. Zauważył również, że świętość przejawia się w zachowaniach etycznych, ale się w nich nie wyczerpuje, nie może być ograniczona wyłącznie do poziomu „rytualnego”. To, o co prosi nas Bóg – mówił kardynał – oświećla tajemnicę samego Boga, w tajemniczej kolistości. Oto sedno świętości: – Świętość nie jest statyczną doskonałością moralną, ale wolną dynamiką relacji. Nie jest tylko „byciem dobrym”. Ma ona związek z globalnym oddźwiękiem Bożego wezwania do świętości”. W formule z Księgi Kapłańskiej „ja” występuje po „ty” – mówił kardynał.

Jest to znaczące, wyjaśnił dalej kard. de Mendonça, jeśli weźmie się pod uwagę, że świętość Boga nie jest obojętnością, czy niedostępnością. „Świętość jest odrzucona wraz z kategorią inności i relacji. Pojęcie świętości jest rozszerzeniem boskości na to, co ludzkie. Świętość jest ekspansywna. Świętość nie jest ideologią, ale doświadczeniem „dotykowym” w samym życiu Boga, które obejmuje wymiar intymności, ciszy, a nawet absurdu, który zamieszkuje ludzką egzystencję. Świętość to podejmowanie ryzyka życia przemianą dokonaną w nas przez Chrystusa, w przeciwnym razie wiara jest bezużyteczną pasją” – mówił prefekt Dykasterii ds. Kultury i Edukacji.

Na marginesie konferencji kard. de Mendonça zastanawiał się również w rozmowie z portalem Vatican News nad tym, jak mówić o świętości w scenariuszu ludzi boleśnie zranionych przez wojnę. „Świętość jest propozycją od Boga, aby móc wcielić w życie to, czym jest Bóg. Świętość nie jest czymś odmiennym od natury Boga. Jest tajemnicą samego Boga, którą On się dzieli. Bardzo pięknie jest widzieć, na przykład w Księdze Kapłańskiej, jak to zaproszenie do świętości skierowane jest nie tylko do kapłanów, ale do całej wspólnoty: małych, dużych, mężczyzn, kobiet... Nie jest to tylko przyłgnięcie do tajemnicy Transcendencji, którą trudno nam w pełni zrozumieć. Jest to coś, co znamy, ponieważ jest to dobro, które możemy czynić, to konkretne przymierze z miłością, sprawiedliwością, solidarnością, przyjaźnią społeczną, które możemy aktywować w naszym codziennym życiu” – wyjaśnił kardynał.

W tym świetle „wojna jest przeciwieństwem świętości. Świętość Boga prosi nas o miłość, zrozumienie, pojednanie i pokój”. Kard. de Mendonça zachęcił następnie: „Wszyscy musimy modlić się w tym kontekście, ponieważ nie jest to łatwa sytuacja dla nikogo. Musimy nalegać, jak czyni to Ojciec Święty, i powiedzieć dość przemocy, i być w stanie, poprzez drogi spotkania i dialogu, objawić się prawdziwie na obraz i podobieństwo Boga”.

Kard. de Mendonça podsumował: „A czy poezja, kiedy rozmawiamy z poetą, może być sposobem, metodą na wyostrenie zmysłów, by odkrywać świętość wokół nas i wzrastać na drodze świętości? Mistycy uczą nas. To nie przypadek, że mistycy wyrażają się językiem poetyckim. Poezja przygotowuje nasze dusze na objawienie Boga i przyjęcie tego objawienia w głębi duszy”.

tom (KAI)

Lourdes: debatowano o przyszłości życia zakonnego

28.11.2023

Odważne spojrzenie w twarz aktualnej rzeczywistości może być siłą napędową do transformacji życia zakonnego. Mówiono o tym na dorocznym zgromadzeniu ogólnym Konferencji Zakonników i Zakonnice Francji, które odbyło się w Lourdes. W czasie spotkania podjęto m.in. temat wymierania szczególnie małych zgromadzeń oraz drastycznego podniesienia się średniej wieku osób konsekrowanych.

Otwierając obrady, siostra Véronique Margron, która kieruje Konferencją Zakonników i Zakonnice Francji, przypomniała, że odważne zmierzenie się z rzeczywistością pomogło już wcześniej zreformować systemowe przyczyny wykorzystywania, stając się ważnym krokiem na drodze walki z nadużyciami sumienia oraz agresją seksualną. Teraz, jak podkreśliła, z równie wielką determinacją należy zająć się przyszłością zgromadzeń zakonnych, poczynając od tych najmniejszych, które nie

Widoczna jest siostra Véronique Margron, która kieruje Konferencją Zakonników i Zakonnice Francji, oraz dwie inne siostry. Wszyscy są ubrani w tradycyjne szaty zakonne.

są już w stanie pełnić swego charyzmatu. Francuska zakonnica podkreśliła, iż wejście na drogę transformacji oznacza zgodę na śmierć rzeczy, jakie słusznie przez cała lata uważano za dobre. Niestety, w obecnej sytuacji powołaniowej należy szukać nowych dróg i mieć odwagę podjęcia oryginalnych inicjatyw.

Na spotkaniu mówiono m.in. o łączeniu instytutów i przekazaniu ich charyzmatów w ręce świeckich. Jedna z zakonnic w liczbach oddała dotykający jej zgromadzenie kryzys. Sześć lat temu było w nim jeszcze 113 sióstr, a średnia wieku wynosiła 82 lata. Dziś są 74 zakonnice, sześciu narodowości, rozsiane w pięciu krajach, a ich średnia wieku wynosi 88 lat. Niektóre zgromadzenia dzieliły się doświadczeniem wprowadzenia wspólnego zarządzania ze świeckimi, co pozwala na przekazanie ich charyzmatu przyszłym pokoleniom i dostosowanie go do współczesnych czasów. Trzeba też odwagi w powierzaniu odpowiedzialności, także finansowej, siostrzom z Afryki czy Azji, gdzie życie zakonne wciąż przeżywa swoją wiosnę.

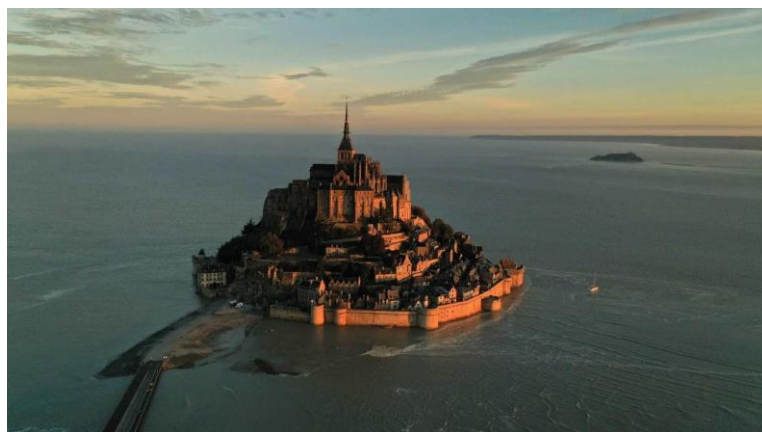
Diagnostując postępujący spadek powołań do życia zakonnego, jako jedną z przyczyn wskazano skandale związane z nadużyciami w Kościele. W tym kontekście uczestniczący w spotkaniu przewodniczący Konferencji Zakonników z Irlandii podkreślił, że obecny czas próby może prowadzić do większej odwagi.

W Lourdes zaprezentowano też dane mówiące o obecnym stanie życia zakonnego we Francji. Średnia wieku w instytutach męskich wynosi 69 lat, a mniszek 79 lat (dane na 2021 r.). W ciągu minionych dwóch dekad liczba sióstr kontemplacyjnych spadła o prawie połowę, jest ich niespełna 3 tys. Kryzys powołań widać jeszcze mocniej w statystykach dotyczących sióstr czynnie zaangażowanych w apostołstwo. Ich liczba spadła z prawie 49 tys. do ponad 15 tys. Spośród 486 instytutów należących do Konferencji Zakonników i Zakonnice Francji aż 150 ma mniej niż 50 członków.

Vatican News/KAI

Francja: młodzi odkrywają klasztory monastyczne

05.12.2023

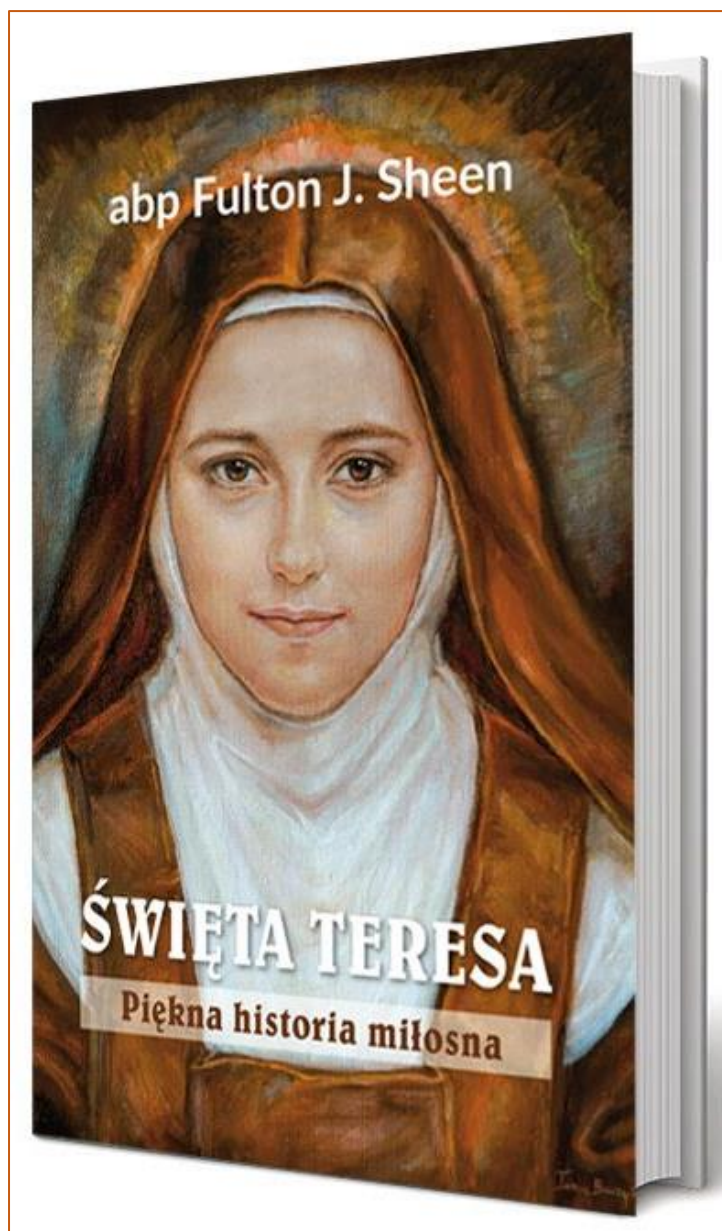

Młodzi we Francji odkrywają urok klasztorów monastycznych. Z inicjatywy krajowego biura ds. powołań w tym roku już po raz piąty uruchomiono akcję: „Pauza w klasztorze”. Pozwala ona młodym w wieku od 18 do 30 lat spędzić cały dzień bądź weekend w dowolnej wspólnotie monastycznej. Dla wielu z nich jest to pierwsze doświadczenie ciszy. To ważne, aby młodzi mieli dziś takie miejsca, gdzie mogą się zatrzymać, poczytać Biblię czy podejmować decyzję – mówi s. Marie-Valérie Lagarrigue.

Akcja „Pauza w klasztorze” trwa przez cały Adwent i zostanie wznowiona na czas Wielkiego Postu. Jak wyjaśnia siostra Lagarrigue inicjatywa ta nie ma charakteru czysto powołaniowego, choć oczywiście, nie da się wykluczyć, że ktoś odkryje w ten sposób swoje powołanie. Chodzi raczej o to, by młodzi ludzie poznali, czym jest monastycyzm, by wiedzieli, że jest to bogactwo, z którego mogą czerpać. Wierzę, że klasztory mają wielkie znaczenie dla Kościoła i wszystkich chrześcijan. Im szybciej się je pozna, tym lepiej – mówi francuska asumpcjonistka, dodając zarazem, że ludzie mają dziś wypaczone pojęcie o życiu monastycznym i dlatego trzeba to skorygować, najlepiej poprzez osobiste doświadczenie.

S. Marie-Valérie jest odpowiedzialna we francuskim episkopacie za ewangelizację młodych i powołania. Podkreśla, że współczesnym pokoleniom bardzo trudno jest doświadczyć ciszy, jest ona niemal nieosiągalna w naszych miastach i życiu codziennym. A przy tym dobrze wiemy, jak ważna jest cisza, jaką ma moc. Ona pozwala nam wejść w siebie i spotkać Boga – mówi w wywiadzie dla dziennika „La Croix” francuska zakonnica, dodając, że „pauza w klasztorze” to również odpowiedź na ten współczesny niedostatek ciszy.

Krzysztof Bronk/vaticannews.va

Na Jasnej Górze można zobaczyć niezwykle pamiątkę po tej „największej świętej współczesności”, jak nazwał Teresę Martin Jan Paweł II. W jasnogórskim Skarbcu od lat znajduje się jej welon pierwszokomuniiny. Teraz nakładem wydawnictwa Paulinianum ukazały się po raz pierwszy w Polsce konferencje abpa Fultona J. Sheena o Świętej na trudne czasy – karmelitanice z Lisieux, czyli „Piękna historia miłosna”. To w ramach roku jubileuszowego 150-lecia urodzin św. Teresy od Dzieciątka Jezus.

– „Piękna historia miłosna” opowiada do głębi wzruszającą historię relacji św. Teresy do Chrystusa i Zbawiciela do człowieka – zapowiada o. Zbigniew Ptak, dyrektor wydawnictwa Paulinianum.

Rok 2023 jest czasem jubileuszu 150-lecia urodzin słynnej francuskiej świętej, oraz 100-lecia jej beatyfikacji, której dokonał papież Pius XI. W październiku ukazała się adhortacja apostolska papieża Franciszka o św. Teresie od Dzieciątka Jezus i świętego Oblicza. Organizacja Narodów Zjednoczonych ds. Oświaty, Nauki i Kultury wpisała świętą z Lisieux na listę osobistości wspominanych w latach 2022–2023.

Abp Fulton J. Sheen to wybitny amerykański apologeta XX wieku, zasłynął programami telewizyjnymi, w których w fascynujący sposób przedstawiał milionom widzów zasady wiary katolickiej. Napisał ponad 90 książek. W 2012 r. papież Benedykt XVI ogłosił go sługą Bożym.

Mirosława Szymusik @JasnaGóraNews

ZAKON

Nowa czcigodna sługa Boża Rodziny Karmelu

W liturgiczne wspomnienie św. Elżbiety od Trójcy Świętej, 8 listopada br., Ojciec Święty Franciszek, podczas audiencji udzielonej kard. Marcello Semeraro, Prefektowi Dykasterii Spraw Kanonizacyjnych, zatwierdził dekret o heroiczności cnót s. Eliswy (Elżbiety) od Najświętszej Maryi Panny (Vakayil), założycielki agregowanego do Zakonu Karmelitów Bosych Zgromadzenia Sióstr Karmelitanek Terezyjanek w Indiach.

Czcigodna Sługa Boża (taki tytuł przysługuje jej od dnia ogłoszenia heroicznego cnót), urodziła się w 1831 r. jako najstarsza z ośmiorga rodzeństwa w zamożnej hinduskiej katolickiej rodzinie rolniczej Vypussery z wioski *Ochanthuruth* na wyspie Vypin w stanie Kerala. W wieku 16 lat Eliswa poślubiła Vareeda Vakayila. Wkrótce owdowiała i wbrew miejscowym zwyczajom odmówiła kolejnego zamążpójścia, zajmując się opieką nad ubogimi. W 1862 r. zwierzyła się misjonarzowi, o. Leopoldowi Beccaro, włoskiemu karmelicie bosemu, że pragnie poświęcić się służbie Bogu i bliźnim. Dzięki jego kierownictwu i pomocy stała się w 1866 r. założycielką tercjarek karmelitanek bosych, z którego później, 1890 r., gdy porządkowano przynależność kościelną do obrządków syro-malabarskiego lub rzymsko-katolickiego, wyłoniło się Zgromadzenie Sióstr Karmelitanek Tereżjanek. Siostry, w tym założycielka, oddawały się głównie nauczaniu dziewcząt, zakładając pierwszą katolicką szkołę dla dziewcząt w Malabarze.

Matka Eliswa zmarła 18 lipca 1913 r. Zgromadzenie 28 czerwca 1971 r. uzyskało prawa papieskie i liczy dziś 9 prowincji, 187 domów i 1438 członkiń. Proces beatyfikacyjny założycielki zakończył się w Indiach 5 listopada 2014 r., a 7 kwietnia 2017 r. Stolica Apostolska wydała dekret o jego ważności i rozpoczęto prace na „Positio”, na podstawie której Papież stwierdził heroiczne cnoty czcigodnej sługi Bożej. Do jej beatyfikacji potrzeba jeszcze zatwierdzenia cudu.

o. Szczepan T. Praškiewicz, OCD

O. Andrzej Cekiera sekretarzem generalnym i ekonomem „Teresianum”

Polski karmelita bosy z krakowskiej prowincji Zakonu, o. lic. Andrzej Cekiera, został sekretarzem generalnym Papieskiego Wydziału Teologicznego „Teresianum” w Rzymie. Dekret nominacyjny, potwierdzający decyzję Rady Wydziału, podpisał 13 listopada 2023 r. przełożony generalny Zakonu Karmelitów Bosych, będący równocześnie wielkim kanclerzem „Teresianum”.

W tym samym dniu o. Andrzej Cekiera otrzymał nadto nominację na ekonoma Wydziału Teologicznego i Administratora Wydawnictw (*Editionum*) uczelni.

Nie zapominajmy, że drugim polskim pracownikiem Wydziału Teologicznego „Teresianum”, jako wicebibliotekarz, jest od kilku lat o. Elizeusz Bagiński OCD, też z krakowskiej prowincji Zakonu. Także on 13 listopada otrzymał nominację na kolejną kadencję.

Warto wspomnieć, że studentami Wydziału Teologicznego „Teresianum” są dwaj alumni prowincji krakowskiej – br. Piotr Nalepko OCD i br. Filip Marszałek OCD.

Nadto rektorem wspólnoty zakonnej, czyli klasztoru „Teresianum” jest od wielu lat o. Albert Wach OCD, były przełożony prowincjalny w Krakowie i definitór generalny w Rzymie. W klasztorze „Teresianum”

mieszka i pracuje w Stolicy Apostolskiej jako relator Dykasterii Spraw Kanonizacyjnych o. Szczepan Praśkiewicz OCD, również były prowincjał krakowski. Konwentualnym „Teresianum” i furtianem klasztoru jest jeszcze br. Łukasz Więckowiak OCD z prowincji krakowskiej, a w „Seminarium Missionum” przy „Teresianum” mieszkają o. Szymon Wnęk OCD z prowincji krakowskiej i dk. Bartosz Dalaszyński z prowincji warszawskiej. Obaj odbywają w Wiecznym Mieście studia specjalistyczne – pierwszy na „Gregorianum” a drugi na „Biblicum”.

W końcu sekretarzem generalnym ds. Mniszek karmelitanek bosych w kurii generalnej Zakonu jest o. Rafał Wilkowski OCD z prowincji krakowskiej.

W Rzymie pracuje więc lub studiuje dziesięciu polskich karmelitów bosych.

Sz. T. P.

Wpływ św. Rafała Kalinowskiego na powołanie Sł. B. Anzelma Gądka OCD

Gdy Maciej Gądek, mając 11 lat, przybył z rodzinnych Marszowic do konwiktów karmelitów bosych w Wadowicach, w dniu 15 grudnia 1894 r., znalazł tam elitarne środowisko wybitnych i świętobliwych zakonników. Nie wszyscy byli Polakami, kilku z nich wywodziło się z innych prowincji Zakonu, którzy od 1880 r. swoją obecnością i obserwacją wspierali dzieło tzw. reformy czerneńskiej i odnowy życia karmelitańskiego na ziemiach polskich. Przełożonymi wikariatu wadowickiego w okresie nauki gimnazjalnej Macieja Gądka (1895-1901) byli kolejno: św. o. Rafał Kalinowski (w latach 1892-1894 oraz 1897-1898); o. Kazimierz Rybka (w latach 1894-1897); o. Chryzostom Lamoś, Morawianin (w latach 1898-1900); oraz o. Bartłomiej Díaz de Cerio, Hiszpan (w latach 1900-1903).

Po przybyciu do konwiktów Maciej Gądek wszedł w rytm regulaminu przewidzianego dla chłopców. Celem tej instytucji była formacja zmierzająca do rozeznania przez nich powołania i podjęcia decyzji wstąpienia do Zakonu Karmelitów Bosych. Znaczny wpływ na rozwój duchowy i religijny w okresie gimnazjalnym Macieja Gądka wywarł przede wszystkim dobry przykład życia karmelitów-wychowawców.

Zasady wychowawcze o. Rafała Kalinowskiego

Sługa Boży o. Anzelm we „Wspomnieniach o początkach Internatu” podkreśla, że wychowanie w tymże domu karmelitańskim nie miało znamion surowości, gdyż o. Rafał Kalinowski, jako przełożony i doświadczony wychowawca, w taki sposób ustawił normy internatu, że wychowanie chłopców miało być skierowane na budowanie w nich poczucia ludzkiej godności. Sługa Boży zaświadcza również, że wszyscy prefekci byli dla chłopców bardzo dobrzy, uczestniczyli razem z nimi w modlitwach, czuwali, by chłopcy pilnie odrabiali lekcje i w swoim czasie zachowali milczenie.

W założeniach wychowawczych św. Rafała Kalinowskiego juwenat wadowicki miał być raczej namiastką domu rodzinnego, gdzie na pierwszym miejscu stawiana jest wzajemna miłość, szacunek i życzliwość. Sługa Boży zaświadcza: „na błędy i wysoki [chłopców-studentów] zwracano uwagę, tak jak to zwykła

czynić matka w domu. [...] System naszego wychowania w początkach był raczej rodzinny i czuliśmy się rzeczywiście jak w rodzinie”.

Chłopcy nie płacili za swoje utrzymanie, lecz byli na całkowitym utrzymaniu Zakonu. Chociaż warunki mieszkaniowe były bardzo ubogie, to – jak wspomina Sługa Boży – „nikt z nas nie myślał nawet, żeby mogło być lepiej”.

Na fotografii – Sługa Boży o. Anzelm Gądek i o. Walerian Ryszka OCD oraz Siostry Karmelitanki Dzieciątka Jezus przy grobie św. o. Rafała Kalinowskiego na cmentarzu w Czernej, maj 1963 r. © Archiwum Założyciela w Łodzi.

Podobnie traktowano praktyki religijne, nie stosowano przymusu, lecz zasadę dobrowolności i dobrego przykładu wychowawców. Wszyscy chłopcy pochodzili z rodzin wierzących i nie potrzebowali specjalnej zachęty, a tym bardziej nakazu do praktykowania spowiedzi i Komunii św. Centrum ich życia religijnego stanowiła domowa kaplica, z obrazem św. Józefa trzymającego w ramionach Dzieciątka Jezus. Jak zaznacza Sługa Boży, przynajmniej raz w miesiącu chłopcy „z własnej ochoty” przystępowali do Sakramentu Pokuty. Każdego dnia nawiedzali Najświętszy Sakrament, a wieczorem w kaplicy była praktykowana adoracja – i jak zaznacza – „nie przymusowa, ale dobrowolna”.

Kontakt ze św. Rafałem

Maciej Gądek podczas pobytu w internacie karmelitańskim miał okazję na co dzień poznawać z bliska o. Rafała Kalinowskiego, świętego zakonnika i odnowiciela Karmelu w Polsce. Jako ministrant służył mu do Mszy św. i nawet u niego spowiadać się. Ponadto korzystał u niego z korepetycji z algebry i trygonometrii, zwłaszcza gdy przygotowywał się do egzaminu. Pobierał u niego także lekcje języka francuskiego. Miał więc sposobność zaobserwować niezwykle cnoty świętego zakonnika. Jego osobowość i świętość wywarły wielki wpływ na dalsze życie gimnazjalisty Macieja, o czym zeznał w jego procesie beatyfikacyjnym:

„Okolo 1900 r., jako uczeń V klasy gimnazjalnej w Wadowicach, chodziłem do celi Sługi Bożego [o. Rafała] na lekcje matematyki. Z wielką cierpliwością i miłością wykładał mi zasady matematyczne. Trwało to przez pięć lekcji. Bardzo się cieszył, gdy się później dowiedział, że [moja] odpowiedź wypadła bardzo dobrze. Postać Sługi Bożego [o. Rafała] z jednej strony bardzo pociągała, z drugiej zmuszała do wielkiego szacunku”.

Dzięki o. Rafałowi Maciej zrobił znaczne postępy, nie tylko w matematyce. Jego postawa motywowała alumnów, aby byli pilnymi uczniami, a w przyszłości także dobrymi zakonnikami. Dla wrażliwej duszy Macieja Gądka „światlista postać” o. Rafała Kalinowskiego stała się wzorem i dzięki tej relacji już w okresie nauki gimnazjalnej zrodziło się u Macieja powołanie karmelitańskie.

Znów, gdy br. Anzelm Gądek, jako nowicjusz i profes przebywał w Czernej (1901-1903), sporadycznie odwiedzał ten klasztor wikariusz prowincjalny, o. Rafał Kalinowski, który w tym czasie na stałe przebywał w Wadowicach. Sługa Boży o. Anzelm po latach wspominał, że w drugim roku nowicjatu, jako „niegodny jego współbrat” kilka razy miał szczęście rozmawiać z o. Rafałem dłużej na rekreacji. Święty był po ojcowsku zainteresowany zdrowiem młodego profesa, który miewał kłopoty z płucami, dlatego dawał mu praktyczne rady, jak dbać o swoje zdrowie. Sługa Boży później, w liście do o. Jana B. Bauchauda, pierwszego biografa św. Rafała wyznał:

„Rozmowy z o. Rafałem dotyczyły przede wszystkim historii Zakonu, braci karmelitów, świadków i męczenników za wiarę oraz sprawy dotyczące kultu Matki Bożej Ostrobramskiej. Zaliczam do najpiękniejszych te parę rekreacji z nim przepędzonych, bo zawsze odchodziłem zbudowany i zachęcony do pracy nad dobrem Zakonu”.

s. Konrada Dubel

Za: www.anzelmgadek.pl

Karmelitańscy męczennicy potopu szwedzkiego

Kroniki zakonne karmelitów bosych odnotowują, że sześciu zakonników poniosło śmierć męczeńską w czasie potopu szwedzkiego. Najpierw, w lutym 1656 r., stracił życie br. Maciej od św. Karola, zamordowany „przez heretyków” w Krakowie. W tym samym miesiącu, uciekając przed Szwedami na Węgry, zostali zamordowani o. Samuel od św. Józefa i o. Kandyd od Najśw. Maryi Panny, podprzeor lwowski.

Najazd Szwedów na klasztor w Wiśniczu. Grafika J. K. Osierdy OCD

Kolejni dwaj męczennicy potopu szwedzkiego ponieśli śmierć w klasztorze w Wiśniczu, gdzie przez wiele tygodni byli uwięzieni, pozbawieni żywności i lekarstw, a nadto torturowani. Pierwszy z nich, o. Józef od Matki Bożej, zakończył życie 12 marca 1656 r. Drugi natomiast, o. Cyryl od Najśw. Maryi Panny, zmarł w maju tego samego roku. Kronikarz klasztoru wiśnickiego napisał o nim, że był „młodszy wiekiem od o. Józefa, ale z powodu nieznośnych warunków życia i udręk zadawanych przez Szwedów został na wpół

ociemniały”. W końcu “przez dwadzieścia dni walczył z febrą, aż opuszczając to śmiertelne życie, przeniósł się do nieśmiertelnego”.

Dwóch zakonników Szwedzi zamordowali też w 1704 r. we Lwowie. Byli to br. Pachoni i br. Hilarion. Tego ostatniego “przebił w kościele sam dowódca. (...) Szwedzi bowiem weszli do kościoła klasztorowego i okrutnie obchodzili się z zakonnikami”.

Niech przelana krew męczenników będzie źródłem mocy w wierze dla nas wszystkich, wszak „sanguis martyrum semen christianorum” (krew męczenników zasiewem chrześcijan).

o. Szczepan T. Praśkiewicz OCD
Nasz Dziennik, 29 listopada 2023, s. 12.

PROWINCJA - BRACIA

Ojciec General odwiedził Wikariat Regionalny w Białorusi

W dniach 25 i 26 listopada 2023 r. ojciec Miguel Marquez Calle, Przełożony Generalny Zakonu Karmelitów Bosych przebywał z braterską wizytą na Białorusi. Dostojny gość z Rzymu odwiedził wszystkie wspólnoty karmelitów bosych na Białorusi, spotkał się z braćmi i karmelitami świeckimi, a także uczestniczył w odbywających się w tych dniach wydarzeniach.

Miadzioł

Rankiem 25 listopada Ojciec General zawitał do naszych braci w Miadziole. Ojcowie posługujący przy kościele Matki Bożej Szkaplerznej opowiedzieli o parafii, Kalwarii, a także o domu rekolekcyjnym i oprowadzili ojca Miguela po kościele. Ojciec General interesował się obecną sytuacją i planami na przyszłość, a także życzył owocnej posługi w tym ważnym karmelitańskim miejscu na Białorusi.

Narocz

25 listopada w Naroczy obchodzono uroczystość św. Andrzeja Apostoła, patrona kościoła i parafii. Ojciec General przewodził Mszy świętej, wygłosił kazanie, a następnie poprowadził oficjalną prezentację na Białorusi adhortacji apostolskiej papieża Franciszka *C'est la confiance*, wydanej z okazji 150 rocznicy narodzin świętej Teresy z Dzieciątka Jezus i Najświętszego Oblicza. Ojciec General przedstawił w zwięzłych słowach drogę dzieciństwa duchowego, zaproponowaną przez świętą Teresę od Dzieciątka Jezus, a także podzielił się swoim osobistym doświadczeniem przyjaźni duchowej z tą Świętą, która jest nie tylko karmelitanką bosą, ale także Doktorem Kościoła i opiekunką misji katolickich.

Po uroczystym obiedzie przy suto zastawionych stołach odbyło się zebranie wszystkich braci z białoruskich wspólnot, któremu przewodził Ojciec General. Przełożony Zakonu podsumował wyniki ostatniej wizytacji, a także zachęcił braci do ofiarnego służenia w jedności z całym Kościołem.

Gudogaj

Wieczorem, 25 listopada, Ojciec General w towarzystwie Regionalnego wikariusza na Białorusi ojca Piotra Frosztęgi przybył do Gudogaju. Po wspólnej braterskiej kolacji ojciec Miguel rozmawiał z braćmi ze wspólnoty, a także z grodzieńskim seminarzystą Pawłem Dogielam, który przybył do Gudogaju z okazji uroczystości Chrystusa, Króla Wszechświata. Wspólna rekreacji sprzyjała odprężeniu po pracowitym dniu.

26 listopada rano Ojciec General, przed odjazdem do Mińska, odwiedził diecezjalne sanktuarium Matki Bożej Szkaplerznej w Gudogaju i razem z braćmi modlił się w intencji wspólnot karmelitów na całym świecie.

Mińsk

26 listopada w Mińsku Ojciec General przewodził Mszy świętej i wygłosił homilię, pragnąc umocnić duchowo wierzących i braci. Uroczystość Jezusa Chrystusa, Króla Wszechświata oraz czytania liturgiczne stały się źródłem refleksji celebransa, który zachęcał zgromadzonych do urzeczywistnienia w życiu osobistym zasad Królestwa Bożego i przyjęcia Jezusa Chrystusa jako Króla Miłości.

W drugiej połowie dnia ojciec Miguel spotkał się z miejscową wspólnotą Świeckiego Zakonu Karmelitów Bosych. Gość interesował się sytuacją, a także perspektywami rozwoju świeckiej gałęzi zakonu w innych częściach Białorusi. Sam Ojciec Generalny opowiedział zebranym o nadziejach, wiązanych ze świeckimi karmelitami w świecie.

Zwieńczeniem uroczystości Chrystusa Króla Wszechświata stał się zorganizowany przez parafię Bal Wszystkich Świętych, w którym Ojciec Generalny aktywnie uczestniczył, wcielając się w postać swego niebiańskiego patrona – świętego Michała Archanioła.

Na zakończenie swojej wizyty w Mińsku Przełożony Generalny karmelitów bosych spotkał się także z Metropolitą mińsko-mohylewskim, arcybiskupem Józefem Staniewskim.

27 listopada zakończyła się krótka, ale obfitująca w wydarzenia i pracowita wizyta Ojca Generalnego, który pozostawił na Białorusi część siebie. Niech Archanioł Michał wspiera Naszego Ojca w zarządzaniu zakonem, który jest obecny we wspólnotach męskich, klauzurowych klasztorach żeńskich, wśród karmelitów świeckich, a także w sercach wszystkich, którzy czerpią z duchowego bogactwa Karmelu.

o. Arkadiusz Kulacha

Z kroniki klasztoru w Poznaniu

Listopad był w naszym klasztorze bogaty w ważne wydarzenia.

1 listopada w dzień Wszystkich Świętych nawiedziliśmy o 15.00 nasz cmentarz na ul. Lutyckiej, gdzie odbyło się nabożeństwo za zmarłych oraz Msza św., w czasie której kazanie wygłosił o. Przeor Sergiusz Niziński. Po Mszy nawiedziliśmy groby i pomodliliśmy się za naszych zmarłych braci. Dnia 2 listopada w dzień zaduszny, kontynuowaliśmy modlitwę za zmarłych, za których w listopadzie podjęliśmy modlitwę różańcową w Bazylice.

11 listopada poznańskimi rogalami uczciliśmy święto św. Marcina - patrona Poznania oraz Dzień Niepodległości. Odwiedzili nas również goście z amerykańki, znajomi o. Artura Chojdy, wojskowy z żoną.

W dniach 16-18 listopada, od czwartku do soboty odbywało się w Samotni św. Rafała Sympozjum organizowane przez Instytut duchowości Carmelitanum i Wyższe Seminarium Duchowne Karmelitów, pt.

MEŹCZYŻNA – BÓG WIDZIAŁ, ŻE BYŁ BARDZO DOBRY. Poruszona w czasie sympozjum problematyka była bardzo bogata i ciekawie uchwyciła problemy współczesnego mężczyzny. Konferencje były następujące:

Mężczyzna odpowiedzialny za poczęte życie - dr Jacek Pulikowski; Mężczyzna oddany wyłącznie Chrystusowi - o. mgr lic. Michał Swarzyński OCD; Duchowość waleczna w świetle tradycji karmelitańskiej (konferencja online) - o. dr hab. Marian Zawada OCD; Wyzwalanie z nałogów - mgr Rafał Porzeziński; Odpowiedzialnie kocha i sumiennie pracuje – mężczyzna na wzór Jezusa - ks. dr Marek Dziewiecki; Wyzwania ideologii gender dla tożsamości mężczyzny - ks. prof. dr hab. Paweł Bortkiewicz TChr; św. Ludwik Martin – chrześcijanin, mąż, ojciec - o. mgr lic. Krzysztof Pawłowski OCD; Dlaczego kobieta potrzebuje mężczyzny? - o. mgr lic. Jacek Olszewski OCD; Wojownicy Maryi - ks. mgr Dominik Chmielewski SDB.

Nagrania z sympozjum dostępne są w internecie.

Natomiast od 22 do 25 listopada odbyła się w naszym klasztorze wizytacja pasterska o. Christophe-Marie Baudouin OCD, członka Zarządu Generalnego naszego Zakonu (Definitora). Ojciec Christophe przeprowadził z każdym z nas rozmowy, poznał nasz klasztor, wszystkie instytucje w nim działające i na koniec w sobotę, przedstawił nam sprawozdanie z Wizytacji oraz rady i uwagi na nasze dalsze lata życia karmelitańskiego. Wizytacja umocniła nas w naszym życiu karmelitańskim.

o. Aleksander Szczukiecki OCD

Zakończenie wizytacji generalskiej w Prowincji (Zwola/Poznań)

Zwola, 28 listopada

28 listopada, w rocznicę rozpoczęcia reformy karmelitów w Duruelo, o. Generał przewodniczył Eucharystii w Zwoli. W czasie homilii odniósł się do tej niedużej kaplicy, która przypominała mu kaplicę w Duruelo (choć ta w Zwoli, jak zaznaczył, jest większa i bardziej elegancka). Nawiązał do ubogich i pełnych prostoty początków karmelitów bosych. I zaznaczył, że chociaż Duruelo zostało opuszczone po dwóch latach pobytu tam braci, to pozostało ono dla naszego Zakonu punktem odniesienia i symbolem przypominającym o konieczności zaczynania ciągle od nowa. Zachęcił nas również, żebyśmy podtrzymywali wewnętrzny płomień, który Bóg rozpałił w nas powołując do Zakonu. Po homilii odnowiliśmy wszyscy naszą profesję zakonną.

Następnie tego intensywnego dnia miał miejsce szereg spotkań z o. Generałem i Definitorem, o. Christophe Marie. Najpierw spotkali się oni z Radą prowincjalną, podsumowując wizytację w naszej Prowincji. Następnie Ojciec Generali wraz z Wizytatorem spotkali się z asystentami Wspólnot Świeckiego Karmelu naszej Prowincji. Po obiedzie natomiast spotkali się z Radą prowincjalną OCDS, a na koniec z formatorami naszej Prowincji (postulat, nowicjat, studentat).

Tego dnia miały miejsce też jeszcze inne spotkania. Do południa asystenci wspólnot OCDS spotkali się z Radą prowincjalną OCDS. Jak również nasza Rada prowincjalna spotkała się z Radą prowincjalną OCDS. Była to okazja do podzielenia się wieloma spostrzeżeniami na temat naszej wzajemnej współpracy, która z pewnością zaowocuje głębszym wzajemnym zrozumieniem i jeszcze lepszą współpracą.

Dopełnieniem tych spotkań były wspólne rozmowy przy obiedzie i kolacji.

Poznań, 29-30 listopada

W środę 29 listopada do południa, w poszerzonym gronie – o wszystkich chętnych zakonników naszej Prowincji – spotkaliśmy się z Ojcem Generałem i Definitorem, o. Christophe Marie, który przedstawił swoją relację powizytacyjną, która zawierała trzy punkty: mocne strony naszej Prowincji, słabe strony oraz wyzwania przed którymi stoi Prowincja.

Następnie po południu, już tylko w gronie członków Rady plenarnej kontynuowaliśmy nasze obrady. Pierwszym tematem była troska o powołania. Ojciec Prowincjał przedstawił ogólną sytuację powołaniową w Polsce – po spotkaniu Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich w Polsce w Licheniu (17-18 października 2023). Kontynuując ten temat o. Michał Swarzyński przedstawił wyniki ankiety przeprowadzonej wśród młodych zakonników naszej Prowincji dotyczącej tego, jakie elementy charyzmatu karmelitańskiego były brane pod uwagę w rozeznawaniu powołania i wpłynęły na decyzję o wstąpieniu oraz w jakim stopniu te oczekiwania zostały spełnione.

Po obiedzie, w drugiej części spotkania Rady plenarnej, każdy z przełożonych krótko podzielił się aktualną sytuacją w swoim klasztorze. Dzień zakończyliśmy uroczystą mszą św. sprawowaną przez Ojca Generala w Sanktuarium św. Józefa. A następnie uroczystą kolacją, którą przygotował dla nas o. Ernest. W czasie tych dni z o. Generałem i o. Christophe Marie mogliśmy doświadczyć ich braterskiej życzliwości oraz głębokiej komunii z całym Zakonem.

Drugiego dnia naszych obrad, w czwartek 30 listopada, przed południem spotkaliśmy się z przedstawicielami Fundacji św. Józefa: ks. Tomaszem Matyjaszczykiem (kapłanem diecezji zielonogórsko-gorzowskiej oraz psychoterapeutą), o. Jakubem Kołaczem SJ (online) oraz ks. Januszem Łuczakiem SAC, którzy

podjęli następujące zagadnienia: ukazanie perspektywy osoby skrzywdzonej, wprowadzenie w tematykę nadużyć władzy w Kościele oraz przedstawienie działania Fundacji św. Józefa.

o. Grzegorz Góra OCD, o. Józef Tracz OCD

Dzień Wikariatu Regionalnego w Białorusi

20 listopada w liturgiczne wspomnienie św. Rafała Kalinowskiego bracia w Wikariacie Regionalnym w Białorusi przeżywali uroczystość swojego Patrona.

W godzinach przedpołudniowych bracia, ze wszystkich wspólnot, przybyli do naszego klasztoru w Gudogaju. Każdego bardzo serdecznie przywitał przełożony miejscowej wspólnoty o. Arkadiusz Kulacha.

Na początku Wikariusz Regionalny o. Piotr Frosztega OCD przywitał wszystkich przybyłych na dzień Wikariatu. Spotkanie rozpoczęło się modlitwą przedpołudniową. Następnie miała miejsce konferencja duchowa którą wygłosił Kustosz Białoruskiej Kustodii Zakonu Braci Mniejszych Kapucynów o. Siarhei Maciushonak OFMCap. Prelegent w swojej konferencji skoncentrował się na ważności budowania relacji przyjaźni z Bogiem oraz na tworzeniu prawdziwie braterskiej atmosfery we wspólnotach. Źródłem siły w realizacji tej sprawy powinna być gorąca modlitwa osobista oraz wspólnotowa, jak również prawdziwa radość ducha która pochodzi z konsekracji chrzcielnej i zakonnej.

Po krótkiej przerwie na kawę bracia udali się do miejscowego Sanktuarium Matki Bożej Szkaplerznej na adorację Najświętszego Sakramentu. Każdy miał możliwość w obecności Pana oraz u stóp Najświętszej Dziewicy powierzyć to wszystko, czym żyjemy na co dzień w Wikariacie, w naszych wspólnotach, a także swoje osobiste relacje z Bogiem. Po zakończeniu adoracji Regionalny Wikariusz o. Piotr Frosztega OCD przewodniczył Eucharystii we wszystkich intencjach i sprawach Wikariatu. O. Siarhei Maciushonak OFMCap w wygłoszonej homilii mówił że każdy z nas jest nie tylko wybrany przez Boga i powołany do życia zakonnego, ale też przez Boga obdarowany, ażeby te dary rozwijać i pomnażać. Po zakończeniu Mszy św. bracia wspólnie odśpiewali *Salve* powierzając dalsze losy Wikariatu orędownictwu naszej Matki i Siostry.

Następnie bracia z Gudogaju zaprosili wszystkich do klasztoru gdzie poczęstowali zebranych smacznym obiadem. Zakończyło się spotkanie wspólną rekreacją w radosnej i świątecznej atmosferze. Po wszystkim bracia powrócili do swoich klasztorów i obowiązków.

o. Yury Kulai OCD

Prezentacja adhortacji „C'est la confiance” przetłumaczonej na białoruski

W Naroczy, z udziałem Generała Zakonu Karmelitów Bosych, odbyła się prezentacja Adhortacji Papieża Franciszka, poświęconej św. Teresie od Dzieciątka Jezus i Najświętszego Oblicza.

25 listopada w kościele św. Andrzeja Apostoła, w Naroczy, gdzie służą ojcowie Karmelici Bosi, odbyła się oficjalna prezentacja w Białorusi Apostolskiej Adhortacji Papieża Franciszka, noszącej tytuł w języku francuskim *C'est la confiance*, co oznacza „zawierzenie”, wydanej z okazji 150 lat z dnia narodzenia świętej Teresy od Dzieciątka Jezus i Najświętszego Oblicza.

W ten dzień, naroczańska parafia świętowała również uroczystość patronalna opiekuna kościoła i parafii św. Andrzeja Apostoła. W uroczystości tej wziął udział Generał Zakonu Braci Bosych Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel o. Miguel Calle, w ramach odwiedzin braterskich. Po Mszy św. o. Generał poprowadził oficjalną prezentację wspomnianej Adhortacji Papieża Franciszka, ogłoszonej 15 października i przetłumaczonej na białoruski język.

o. Miguel krótko przedstawił duchowe dziedzictwo św. Teresy od Dzieciątka Jezus, jak również podzielił się swoim osobistym doświadczeniem duchowej przyjaźni z tą świętą, która jest nie tylko karmelitanką bosą, ale również Doktorem Kościoła i opiekunką katolickich misji.

Adhortację w języku białoruskim można nabyć w wydawnictwie Mińsko-mohylewskiej Archidiecezji „Pro Christo”, jak również w parafiach, gdzie służą karmelici bosi. Przekład na białoruski język był wykonany przez Komisję ds. tłumaczeń oficjalnych dokumentów Kościoła przy Konferencji Katolickich Biskupów w Białorusi.

Na następny dzień o. Generał odwiedził wspólnotę karmelitów bosych w sanktuarium Diecezji Grodzieńskiej, Matki Bożej Szkaplerznej w Gudogaju, gdzie służą również siostry Karmelitanki od Dzieciątka Jezus.

o. Yury Kulai OCD

Jubileusz 50 lat życia Wikariusza regionalnego OCD w Białorusi

Dnia 2 grudnia Wikariusz Regionalny Karmelitów Bosych w Białorusi o. Piotr Frosztęga obchodził jubileusz 50 lat swojego życia. Z tej okazji w mińskim karmelu oraz w Parafii Bożego Ciała, którą opiekują się zakonnicy tego Zakonu, odbyło się świętowanie i podziękowanie Panu Bogu za dar życia i służenia o. Piotra.

W parafialnej kaplicy Matki Bożej Szkaplerznej, przełożony wspólnoty mińskiej o. Siarhei Trystsen przywitał wszystkich zebranych na Eucharystii. Z przywitalnym słowem i życzeniami zwrócił się również biskup Jury Kasabutski, Wikariusz Generalny Mińsko-mohylewskiej Archidiecezji. Później odbyła się Msza św. dziękczynna, której przewodniczył Arcybiskup – emeryt Tadeusz Kondrusiewicz. Główny celebrans wypowiedział radość, że może być w tym miejscu i świętować razem z karmelitami. „Nasze lata przemijają jak trawa, a Ty Boże trwasz na wieki”. Te słowa cisną się dzisiaj na nasze wargi, w dzień kiedy świętujemy Jubileusz 50-lecia życia zasłużonego dla Kościoła w Białorusi i zakonnej wspólnoty karmelitów Bosych, o. Piotra Frosztęgi - tymi słowami Arcybiskup rozpoczął swoją homilię. Celebrans wspominał historie karmelitów Bosych w Białorusi i w tym kontekście zwrócił uwagę na osobę o. Piotra, który będąc posłuszny swoim przełożonym, 18 lat swojego życia poświęcił odrodzeniu duchowego banku białoruskiego Kościoła, nie tylko jako duszpasterz i przełożony białoruskiego karmelu, ale również jako duszpasterz katolickich rodzin i pracownik Archidiecezjalnego Sądu Kościelnego.

„Każdy Jubileusz, to stosowny czas dziękować Panu Bogu za przeżyta lata i te łaski, którymi On obdarowuje. Jubileusz, to również czas przeproszenia za niedoskonałości chrześcijańskiego życia, również za zakonnego i kapłańskiego. Otrzymaliśmy wielki dar, którym jest sakrament kapłaństwa. Ale nosimy go w glinianych naczyniach, które mogą lekko rozbić się. Zły duch nie przestaje nas kusić, i mogą wtedy nastąpić chwile nocy ciemnej, jak w życiu św. Teresy z Lisieux. Wreszcie, Jubileusz to czas, by prosić Pana o błogosławieństwo na przyszłość. Chociaż nasze lata mijają jak trawa, to Bóg trwa wiecznie. Jednak póki On pozwala nam cieszyć się życiem, potrzeba nam Jego błogosławieństwa, abyśmy mogli wykonywać te obowiązki, które On kładzie na nasze barki. Dobrze się składa, że Jubileusz 50 lat życia o. Piotra świętujemy wraz z Jubileuszem 150 lat narodzenia św. Teresy od Dzieciątka Jezus i Najświętszego Oblicza. Myślę, że w tym jest Boży palec. Mianowicie Opatrzność tak sprawiła, że przyszły karmelita bosy o. Piotr przyszedł na ten świat w 100 roku narodzenia św. Teresy. o. Piotrze, chciałbym dzisiaj zaadresować te

słowa do Ciebie. Swoim zakonnym i kapłańskim służeniem, dążysz do tego, by robić dobro ludziom i tym samym, być wielkim u Boga. Rozpoczynasz pisać nową stronę swojego zakonnego i kapłańskiego życia, którego większą część poświęciłeś odrodzeniu duchowego banku w Białorusi. Niechaj ona będzie wypełniona niezbędnymi darami i łaskami, dla służenia, abyś zgodnie z motto karmelitów, rozpałał się gorliwością dla Bożej sławy na długie lata” – w ten sposób zakończył homilie Arcybiskup.

Po Mszy świętej zaproszeni goście zebrali się przy świątecznym stole, razem z bliskimi o. Piotra, siostrą i przyjaciółmi.

o. Yury Kulai OCD

„Kobieto, kim jesteś? Droga ku wnętrzu ze św. Edytą Stein” - relacja

Kobieto, kim jesteś? Droga ku wnętrzu ze św. Edytą Stein. Taki tytuł nosi cykl spotkań dla kobiet organizowanych w ramach działalności warszawskiego Instytutu Duchowości Carmelitanum. Cykl czterech spotkań rozpoczął się od spotkania podejmującego temat: Kobieta jako matka. W sobotnim spotkaniu, które miało miejsce 18 listopada, uczestniczyło ponad sześćdziesiąt kobiet szukających odpowiedzi na pytanie o swoją tożsamość jako matki, zarówno w aspekcie macierzyństwa fizycznego, jak i duchowego. Program spotkania obejmował Mszę świętą, konferencję w oparciu o nauczanie św. Edyty Stein, adorację Najświętszego Sakramentu oraz świadectwa zaproszonych gości. Organizatorem całego cyklu spotkań jest dyrektor Carmelitanum — o. Wojciech Ciak OCD, a ich gospodarzem i głównym prowadzącym — pani Agnieszka Witkowska, słuchaczka Carmelitanum.

Spotkanie rozpoczęło się Mszą św. W homilii o. Wojciech poruszył temat czuwania, życia w gotowości i w oczekiwaniu na powtórne przyjście Chrystusa. Świat proponuje obecnie różne formy czuwania: czuwanie w oczekiwaniu na tzw. newsy, czuwanie nad swoim zdrowiem, nad klimatem, nad szukaniem ta-

nich promocji, nad szukaniem katastroficznych przepowiedni,... Jak zaznaczył Ojciec, tego typu czuwanie prowadzi ostatecznie do rozbicia, nudy, zniechęcenia światem i ludźmi. Św. Edyta Stein podpowiada nam — jeżeli staniemy pod Krzyżem, to wówczas możemy w odpowiedni sposób czuć: Złączona z Nim stajesz się wszechobecna, jak On sam. Nie jedynie tutaj, czy tam, możesz służyć potrzebującym jako lekarz lub pielęgniarka albo kapłan. Mocą krzyża możesz być obecna na wszystkich frontach świata, we wszystkich miejscach bólu, dokądkolwiek poniesie cię twoja współczująca miłość; ta miłość, którą czerpiesz z Boskiego Serca, tryska wszędzie Jego najdroższą krwią, aby nieść ulgę, ratować i zbawiać...

Nie wpatruj się, nie wsluchuj się w tzw. newsy, ale zaufaj, mówi św. Edyta: Oczy Ukrzyżowanego patrz na ciebie z wysokości krzyża — pytająco i badawczo. Czy chcesz na nowo i z całą powagą zawrzeć z Nim przymierze? Jaką dasz odpowiedź? „Panie, dokąd pójdziemy? Ty sam masz słowa życia”.

Kolejnym punktem programu była konferencja na temat powołania kobiety i roli macierzyństwa w oparciu o myśl św. Edyty Stein, którą wygłosiła prof. dr hab. Anna Grzegorzczak, założycielka Centrum Badań im. Edyty Stein w Poznaniu. Głównym tematem konferencji była pogłębiona refleksja nad tożsamością kobiety i wynikającymi stąd zadaniami kobiet wg natury i łaski. Absolutnym wzorem i ideałem dla każdej kobiety jest Maryja, i do tej prawdy odwołuje się św. Edyta Stein na ostatnim etapie poszukiwań odpowiedzi na pytanie o kobietę. Zaś główne przesłanie konferencji stanowiły słowa św. Edyty Stein: Jeśli chcecie zmienić świat, idźcie do swoich domów i kochajcie swoje rodziny. Konferencja zakończyła się propozycją rozważenia, wobec Najświętszego Sakramentu, pytania: Kim jesteśmy i czego pragniemy jako kobiety, żony, matki.

Uczestnicy spotkania zostali następnie zaproszeni do stylowo przygotowanej na tę okazję sali na poczęstunek, chwilę odpoczynku i wymianę wrażen na temat usłyszanych treści. Dużą niespodzianką była możliwość posilenia się ciepłym daniem, o które zadbała Agnieszka Witkowska — główny gospodarz spotkania.

Po krótkiej przerwie wysłuchaliśmy trzech świadectw przeżywania macierzyństwa w różnych stanach życia: w życiu zakonnym, w życiu osoby samotnej oraz osoby żyjącej w małżeństwie. Moderatorem tej części spotkania był p. Jarosław Kempczyński, słuchacz Carmelitanum, który z dużym wyczuciem, a także z subtelnym poczuciem humoru przedstawiał kolejnych gości wprowadzając tym samym ciepłą, pełną zaufania atmosferę, która zdecydowanie zachęcała do szczerego dzielenia się swoim doświadczeniem przeżywania macierzyństwa.

Siostra Juliusza Swierkosz KDZJ ze Zgromadzenia Sióstr Karmelitanek Dzieciątka Jezus podjęła temat: „Macierzyństwo duchowe w życiu zakonnym”. Pani Justyna Żuk dzieliła się tym, jak żyjąc w świecie odkryć rolę macierzyństwa duchowego, zaś pani Anna Hazuka, żona i mama piątki dzieci, autorka książki o macierzyństwie: *Druga*. Najbardziej niezwykła podróż ku sobie, ukazała rolę macierzyństwa w odkrywaniu swojej tożsamości. Piękne, mądre i poruszające świadectwa, ukazujące z mocą, że każda kobieta jest powołana do bycia matką w realiach swojego życia, niezależnie od stanu, w jakim z własnego wyboru, choć przecież w gruncie rzeczy z woli Bożej, przyszło jej żyć. Na zakończenie tej części mieliśmy także możliwość wysłuchania świadectwa jednej z uczestniczek spotkania, lekarki, która żyjąc samotnie w świecie, odkryła powołanie do bycia matką dla licznej grupy dzieci, które Pan Bóg stawia na jej drodze.

Zarówno w trakcie, jak i po spotkaniu, można było nabyć wspomnianą książkę z dedykacją autorki, kalendarze, świece bożonarodzeniowe, a także nowy numer czasopisma wydawanego przez słuchaczy Carmelitanum — *Res Carmelitanum*.

Wydarzenie spotkało się z bardzo pozytywnym przyjęciem. Ze strony osób uczestniczących pojawiły się prośby o kontynuację spotkań w oparciu o nauczanie św. Edyty Stein, o rozwijanie tematu roli i powołania kobiety we współczesnym świecie, w którym coraz bardziej ztraca się sens i znaczenie kobiecości i macierzyństwa, w którym w miejsce poświęcenia się i życia dla Boga i innych wkracza egoizm, a bożkiem staje się głównie wygodne, skoncentrowane na sobie życie.

W pierwszej połowie 2024 roku planowane są trzy kolejne spotkania z tej serii, które podejmą refleksję nad następującymi zagadnieniami: 3 lutego — Kobieta, jako córka; 23 marca — Kobieta jako towarzysząca w cieniu krzyża; 25-26 maja — Kobieta w drodze ku wnętrzu. Ostatnie z serii spotkań będzie miało charakter ściśle formacyjny i przyjmie formę dwudniowej sesji podsumowującej dotychczasowe refleksje.

Anna Domańska

„Róże mają kolce – rzecz o św. Teresie od Dz. Jezus i Fryderyku Nietzsche”

W niedzielę 26 listopada w Salonie Świętych mieliśmy po raz kolejny okazję spotkać się z coraz bliższą nam postacią i niezwykłą misją św. Teresy od Dzieciątka Jezus. Jednak tym razem spotkanie przyjęło dość niecodzienną formę. Tego wieczoru wystawiona została sztuka autorstwa szwedzkiej Karmelitanki bosej, s. Bridget Edman, zatytułowana „Róże mają kolce — rzecz o św. Teresie od Dzieciątka Jezus i Fryderyku Nietzsche”, której głównymi bohaterami są św. Teresa i współczesny jej, tytułowy, niemiecki filozof — Fryderyk Nietzsche. Sztuka jest rezultatem osobistych duchowych poszukiwań autorki i niejako

ilustracją jej własnej drogi od nihilizmu Nietzschego do wiary św. Teresy, drogi, która doprowadziła ją do Kościoła katolickiego i ostatecznie do decyzji wstąpienia do Karmelu. Sama bowiem mówi o sobie: *Postać Nietzschego kładła się cieniem na moim życiu w latach studenckich...* I to właśnie dzięki św. Teresie wyszła z tego świata ciemności i stała się Karmelitanką.

Głównym tematem sztuki jest zestawienie dwóch, współczesnych sobie, znaczących postaci, ich dróg poszukiwania prawdy, ich życiowych wyborów i sposobów przeżywania ciemnej nocy duszy. Głęboki sens sztuki można odczytać na wielu poziomach. Ojciec Wojciech w słowie skierowanym do widzów podkreślił, że Teresa w swoim rozwoju duchowym dochodzi do siódmych mieszkań, co według św. Teresy z Ávila oznacza pełne zjednoczenie z Jezusem, a więc także serdeczną miłość do nieprzyjaciół. Dlatego Święta razem z Jezusem zasiada przy stole swoich braci, którzy odrzucili niebo, Ewangelię, aby wyprowadzić ich z ciemności do światła.

Ojciec wskazał też na znaczenie, jakie w tej drodze ma dla Teresy Ewangelia. Teresa mówi: *Muszę jedynie patrzeć na Świętą Ewangelię, natychmiast oddycham zapachem życia Jezusa.* Czyli Ewangelia przyciąga ją dlatego, że jest słowem żywym i kryje w sobie żywą obecność Jezusa. Dla Teresy najpierw i przede wszystkim ważna jest w słowie Bożym osobowa obecność: zapach, głos, spojrzenie Pana. Teresa umiera, jako osoba panująca nad swoim życiem. Umiera, jak Jezus na Krzyżu.

Przedstawiając następnie tragiczną postać Fryderyka Nietzschego Ojciec podkreślił, że przyjmuje on postawę nienawiści i wrogości wobec chrześcijaństwa. Nie waha się rzucać na nie najgorszych oskarżeń i panicznie bije na alarm pisząc na przykład: (...) *chrześcijaństwo to forma śmiertelnej nieprzyjaźni względem rzeczywistości, forma dotąd nie przewyższona; Kościół to forma śmiertelnej wrogości względem wszelkiej uczciwości, wszelkiej wyżyny duszy; teolog, kapłan, papież każdym zdaniem, które wypowiada, nie tylko błądzi, lecz łże.* I, jak zaznaczył Ojciec, nie są to jedyne, a i nie te najbardziej obrazoburcze, tyrady Nietzschego przeciw chrześcijaństwu.

Nietzsche odrzucał Ewangelię i próbował pisać swoją własną. Niektórzy uważają go wręcz za piątego „Ewangelistę”. A tymczasem, jak pisze Sonia Szostakiewicz: *w roku 1900 (...) w Weimarze Fryderyk Nietzsche zjadł kolejny kawałek własnego kału, co zwykł czynić od dwunastu lat, od czasu kiedy w Turynie ogłosił się Antychrystem i postradał zmysły. Umarł wkrótce w pełnej nieświadomości.*

Jak podsumował Ojciec, patrząc z pozycji św. Teresy można powiedzieć, że zasiada ona przy stole goryczy takich ludzi, jak Fryderyk Nietzsche, aby ich od tego stołu wyprowadzić ku światłu, zaś Nietzsche w jakimś sensie też dziś żyje, bowiem — o czym mówi doświadczenie egzorcystów — również dziś spotkać

można osoby opętane i kuszone przeciw życiu, które, mimo iż nie znają jego dzieł, mówią jego słowami, jego językiem.

Posumowaniem istoty dramatu mogą być także słowa samej autorki, która tak pisze o dwóch, przedstawionych w sztuce, skrajnie kontrastowych podejściach do przeżywanej nocy duszy: *Podczas osiemnastu miesięcy najciemniejszej nocy i czającej się, kuszącej rozpaczny Teresa przyłgnęła do Boga, który milczał. Podczas gdy tak wiele wielkich umysłów jej czasów poddawało się rozpaczny wzbierającej od wewnątrz — tej rozpaczny, która zawsze grozi zadławieniem człowieka i pozostaje jego największym wrogiem w drodze powrotnej do Boga — ona zdołała, dzięki ogromnemu wysiłkowi i sile woli i umysłu, przyłgnąć do Boga w heroicznej wierze bez żadnej pociechy.*

Warto również przytoczyć następujący, celny opis rekomendujący dramat s. Bridget Edman: *Zarówno Teresa z Lisieux, jak i współczesny jej Fryderyk Nietzsche na swój sposób zmagali się z nihilizmem i ateizmem. Dla Teresy jej zmagania w wierze doprowadziły do pogłębienia zaufania i poddania się Bogu w obliczu pozornej nicości. Niechęć filozofa Nietzschego do chrześcijaństwa i wiary religijnej w ogóle, uczyniła go kluczowym architektem Kultury Śmierci i prekursorem ruchu Śmierci Boga. Ta książka, stworzona jako dramatyczny dialog między młodą Karmelitanką a filozofem, odzwierciedla wysiłki Kościoła, aby zrozumieć, wysłuchać i prowadzić dialog z tymi, których zwykle uważa się za obcych.*

Wystawienia tej trudnej sztuki pod kierunkiem i z udziałem pana Pawła Janysta podjęli się: jego żona — Ilona Janyst, państwo Natalia i Piotr Czekalscy oraz Katarzyna Gulej, zaś o oprawę muzyczną zadbała pani Katarzyna Brochocka przy wsparciu męża — Karola Kowala. Dziękując aktorom Ojciec mocno podkreślił fakt, że, w przeciwieństwie do wielu współczesnych artystów, nasi aktorzy mają odwagę wystąpić na scenie katolickiego Salonu Świętych. Ojciec podziękował panu Dariuszowi i Iwonie Szabra za przygotowanie i czuwanie nad techniczną stroną spektaklu, jak również innym osobom, dzięki którym organizacja tego wartościowego wydarzenia była możliwa. Po spektaklu wszyscy obecni zostali zaproszeni do kawiarenki Zelii i Ludwika Martin na mały poczęstunek i wymianę wrażeń.

Kolejne spotkanie w Salonie Świętych będzie miało miejsce 17 grudnia, a jego bohaterami będą św. Jan od Krzyża i św. Teresa od Dzieciątka Jezus.

Anna Domańska

Pożegnania: Śp. O. Placyd od św. N. O. Jana od Krzyża (Paweł Ogórek)

Z 1 na 2 grudnia nocy, w wieku 85 lat, odszedł do Pana nasz Współbrat **O. Placyd od św. N. O. Jana od Krzyża** (Paweł Ogórek). **W Zakonie przeżył 68 lat. Kapłanem był przez lat 58.**

O. Placyd (Paweł Ogórek) urodził się 13 stycznia 1938 roku we wsi Wielkie na Lubelszczyźnie (parafia pw. Matki Bożej Szkaplerznej w Abramowie) w ubogiej rodzinie rolniczej jako najstarszy z sześciorga rodzeństwa. Jego rodzice, Władysław i Marianna (z domu Rojek) wychowywali swoje dzieci w duchu głęboko chrześcijańskim. Kosztem wielu wyrzeczeń umożliwili młodemu Pawłowi naukę w Niższym Seminarium Duchownym w Lublinie. To tam zrodziło się jego pragnienie poświęcenia się Bogu w życiu zakonnym. Zrealizował je w 1954 roku, wstępując w wieku 17 lat do nowicjatu Karmelitów Bosych w Czernej k. Krakowa.

W Zakonie przyjął imię Placyda od św. Naszego Ojca Jana od Krzyża. Po pierwszych ślubach zakonnych (21.09.1955) rozpoczął kształcenie, najpierw uzupełniając szkołę średnią i zdając maturę (w 1958), następnie podejmując studia filozoficzno-teologiczne w Wyższym Seminarium Duchownym Karmelitów Bosych w Poznaniu i Krakowie. Świecenia kapłańskie przyjął w 1965 roku w Krakowie z rąk ks. bpa Juliana Grobickiego.

Po otrzymaniu święceń kapłańskich, prowadząc pracę duszpasterską, rozpoczął studia w Instytucie Liturgicznym i na Papieskim Wydziale Teologicznym w Krakowie, gdzie w 1971 roku uzyskał licencjat. Pośługiwał w klasztorach w Czernej (jako organista i katecheta), Krakowie i Poznaniu (katecheta, duszpasterz akademicki, wykładowca teologii moralnej i teologii duchowości w wyższych seminariach duchownych Karmelitów Bosych, Salezjanów, Franciszkanów Konwentualnych i Chrystusowców). W 1981 roku uzyskał na Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie stopień doktora na podstawie rozprawy *Dążenie do świętości w teologii życia wewnętrznego Tomasza Mertona*.

Od 1983 roku podejmował wykłady na ATK w Warszawie, a od 1991 roku rozpoczął na tej uczelni pracę na pełnym etacie jako wykładowca teologii duchowości, przenosząc się do warszawskiego klasztoru Karmelitów Bosych. W 1996 roku uzyskał habilitację na podstawie pracy *Mistyka według Tomasza Mertona*. Od tego samego roku był kierownikiem Katedry Mistyki Chrześcijańskiej ATK, a w latach 2003-2006 pełnił funkcję kierownika Sekcji Teologii Duchowości UKSW.

W 2001 roku z rąk Prezydenta RP odebrał nominację profesorską. Był autorem licznych publikacji z zakresu duchowości i mistyki chrześcijańskiej, a także promotorem i recenzentem wielu rozpraw doktorskich, prac licencjackich i magisterskich.

W swojej Prowincji Zakonnej spełniał liczne posługi (radnego Prowincji, prorektora oraz lektora w WSD Karmelitów Bosych w Poznaniu, egzaminatora, cenzora). Od 2011 roku aż do swej śmierci, 2.12.2023 roku, jako emeryt przebywał w klasztorze w Poznaniu. Był niezwykle oddany posłudze duszpasterskiej (zwłaszcza spowiedniczej i rekolekcyjnej), w której cechowała go serdeczność i zaangażowanie. Aż do ostatnich swoich dni, pomimo przewlekłej choroby, okazywał wielką pracowitość i sumienność w wypełnianiu swoich obowiązków.

Jako Warszawska Prowincja Karmelitów Bosych pragniemy pożegnać naszego Współbrata, o. Placyda, który, choć może niewielki wzrostem, był wielką siłą ducha i intelektu oddanych na służbę Bogu i ludziom.

Wieczny odpoczynek racz dać mu Panie a światłość wiekuista niechaj mu świeci.

o. Michał Żelechowski OCD

PROWINCJA - SIOSTRY

Czy naprawdę mówisz do mnie?

(Dzień skupienia dla młodzieży w Karmelu spręcowskim)

Drodzy Czytelnicy Karmel-Info! Chcemy podzielić się z Wami naszymi wrażeniami z dnia skupienia dla młodzieży, który odbył się w naszym klasztorze w dniu 18 listopada 2023r. Poszukując jakiejś formy dotarcia do młodych ludzi rozeznaliśmy, że skorzystamy z pomocy s. Anny Juźwiak z Instytutu Królowej Apostołów dla Powołań, zwanych apostołkami. Charyzmatem instytutu jest towarzyszenie młodzieży w odkryciu powołania do małżeństwa, życia konsekrowanego, czy prezbiteratu. Siostra Anna, która przyjechała do nas ze Skierniewic, poprowadziła to spotkanie pod hasłem: „Czy naprawdę mówisz do mnie”. Przybyło na nie około 20 osób z Duszpasterstwa Akademickiego w Olsztynie i z Duszpasterstwa Młodzieży w Dobrym Mieście. Tym ostatnim towarzyszył opiekun- ksiądz Dawid Szczepkowski. Co ciekawe, do młodych dołączyły trzy mamy, które przyjechały, aby modlić się za swoje nastoletnie dzieci, przeżywające obecnie czas buntu wobec Kościoła.

Spotkanie trwało od godziny 10:00 do 15:30. W tym czasie młodzi wysłuchali minikonferencji i obejrżeli prezentację na temat powołania świętego Matusza. Była to także okazja do wsłuchania się moc słów:

„Pójdź za Mną”, powołujących celnika do grona wybranych uczniów Chrystusa. Te słowa zapewne rezonowały w młodych duszach podczas osobistej adoracji Najświętszego Sakramentu. W czasie całego spotkania Siostra Anna podkreślała, że dobre rozeznanie powołania życiowego opiera się na cierpliwym wsłuchiwaniu się w Słowo Boże i pytaniu Jezusa: „Co do mnie mówisz Panie”? O godzinie dwunastej, młodzi dołączyli do naszej wspólnotowej modlitwy południowej, po której zaprosiliśmy ich na ciepły obiad. Reszta wspólnego czasu została poświęcona na pracę w grupach.

Wydaje się, że zaproponowana formuła spotkania została dobrze przyjęta i będziemy starały się o pewną cykliczność takich spotkań. Kolejne planujemy na marzec 2024 rok.

Tydzień po naszym dniu skupienia, w Mrągowie miało miejsce Diecezjalne Święto Młodych, pod hasłem: „*Radując się w nadziei*”. W to spotkanie miałyśmy także swój wkład, poprzez zaprezentowanie jubileuszowej wystawy o świętej Teresie od Dzieciątka Jezus przedstawiającej jej życie i duchowość. Naszym małym darem dla młodych były także kolorowe dziesiątki różańca świętego oraz słodycze.

Zakończmy pięknym cytatem z Listu do młodych całego świata *Dilecti amici*, św. Jana Pawła II: „Człowiek jest stworzeniem i zarazem jest przybranym w Chrystusie synem Bożym: dzieckiem Boga. Wobec tego pytanie: „co mam czynić?” stawia człowiek w młodości nie tylko sobie i innym ludziom, od których może spodziewać się odpowiedzi, zwłaszcza rodzicom i wychowawcom - ale stawia to pytanie również Bogu jako Stwórcy i Ojcu. Stawia je w tej szczególnej przestrzeni wewnętrznej, w której nauczył się obcować z Bogiem, przede wszystkim na modlitwie. Pyta więc Boga: „co mam czynić?” Jaki jest Twój plan w stosunku do mojego życia? Twój plan: stwórcy i ojcowski? Jaka jest Twoja wola? Pragnę ją wypełnić”.

Z serdecznym pozdrowieniem siostry karmelitanki bosa ze Spręcowa.

Z Karmelu mniszek w Warszawie

Zakon, podobnie jak każda wspólnota, jest komunią osób. Dla ożywienia tej komunii niezwykle istotnym czynnikiem jest spotkanie. Pozwala ono nawiązać bądź pogłębić relacje, więzi a poprzez obustronny dialog dzielić się doświadczeniem oraz wspólnie odkrywać prawdę. To prawda, pragnienie jej odkrycia, które wiedzie czasem przez zanegowanie własnych racji, jest fundamentem dialogu, fundamentem relacji, fundamentem spotkania. Bez tego fundamentu nie możemy budować komunii między sobą, więzi słabną, a relacje spływają się aż do wygaśnięcia. Otwarcie się na prawdę pozwala wychodzić z siebie, dostrzegać drugiego, stwarza przestrzeń wzajemnego słuchania się, niezwykle istotną dla dialogu. Wtedy

spotkanie drugiej osoby staje się niezwykle istotnym czynnikiem przemiany, który jest w stanie tak przekształcać nas, byśmy mimo różnic, które są między nami, stanowili jedno, zgodnie z Bożym zamysłem.

Miesiąc listopad z natury skłania do wyciszenia, refleksji, zadumy nad rzeczywistością eschatologiczną, przemijalnością życia. Paradoksalnie – w tym roku był on dla nas niezwykle intensywny, bogaty w doświadczenia i obfity w spotkania, będące okazją do dialogu i pogłębienia więzi – zarówno w wymiarze duchowym, jak i zewnętrznym.

W duchowej łączności z Kościołem i Zakonem obchodziliśmy Uroczystość Wszystkich Świętych (1 listopada) i Święto Wszystkich Świętych Naszego Zakonu (14 listopada), dziękując Bogu za dar tak licznych pośredników w niebie oraz polecając się ich wstawiennictwu. Dni wspomnienia wiernych zmarłych (2 listopada) i zmarłych z Naszego Zakonu (15 listopada) spędziłyśmy w skupieniu, duchowej refleksji oraz na modlitwie w intencji tych zmarłych, którzy wciąż jeszcze oczekują na udział w pełnej chwale zbawionych. 11 listopada, w dzień Święta Niepodległości, w sposób szczególnie intensywny modliłyśmy się natomiast za naszą Ojczyznę, w tym tak niepewnym czasie, gdy tak bardzo potrzeba właśnie naszej modlitwy i ofiary, aby Polska pozostała w pełni suwerenna i nie sprzeniewierzyła się autentycznym wartościom.

Początek miesiąca miał dla nas również silny wydźwięk duchowo-formacyjny wraz z comiesięczną wspólnotową *lectio divina* oraz ostatnim – na tym poziomie – etapem prac nad rewizją Konstytucji, tym razem związanym z pracą naszej Kapituły nad rozesłaną ankietą zawierającą wszystkie zagadnienia poruszane przez różne klasztory naszej Federacji św. Józefa. Natomiast w połowie miesiąca, w święto Wszystkich Świętych Naszego Zakonu odwiedził nas Nasz Ojciec Prowincjał, o. Łukasz Kansy. Po Eucharystii i śniadaniu spotkał się w rozmównicy z naszą Wspólnotą. Rozmawialiśmy o aktualnych sprawach Prowincji oraz o roli świętych Karmelu w naszym życiu. Po wspólnym spotkaniu była też okazja do indywidualnych rozmów z Naszym Ojcem. Podobnie w Dzień Życia Kontemplacyjnego – 21 listopada, we wspomnienie Ofiarowania NMP. Ufamy, że te spotkania otworzą nas wzajemnie na dialog zmierzający do odkrywania prawdy, fundamentu naszych relacji, życia wspólnotowego i dążenia do osobistej i wspólnotowej świętości.

Kilkakrotnie również spotkałyśmy się wspólnotowo w rozmównicy z osobami w jakiś sposób związanymi z naszą Wspólnotą. Najpierw, w niedzielę 5 listopada, popołudniu miałyśmy rekreację wraz z o. Piotrem Pawłem Czapskim OCD, aktualnie posługującym we wspólnocie na warszawskim Mokotowie, który wcześniej wygłosił dla nas i wiernych przybywających do naszej Kaplicy Triduum przed świętem św. Teresy od Dzieciątka Jezus. Ojciec podzielił się z nami swoim życiem i doświadczeniem duchowym. Spotkanie to było dla nas bardzo ubogacające i cieszymy się niezmiennie z braterskich relacji z naszymi Ojcami, zwłaszcza tymi posługującymi w Warszawie.

W kolejną niedzielę, 12 listopada, również popołudniu spotkałyśmy się z wieloletnim dobrodziejem naszej Wspólnoty – oraz kilku innych wspólnot karmelitanek bosych i naszej Federacji – panem Krzysztofem Polakiem, architektem mieszkającym na stałe w Stanach Zjednoczonych. Tuż przed wybuchem konfliktu w Ziemi Świętej pan Polak odwiedził po raz kolejny miejsca związane z ziemskim życiem Jezusa i przyjechał do nas podzielić się swoimi wrażeniami i refleksjami oraz ofiarować nam różańce przywieszone specjalnie dla każdej z nas z Góry Karmel. Rozmawialiśmy również wiele o aktualnej trudnej sytuacji w Ziemi Świętej i w innych miejscach świata, o Polsce, o procesach społecznych zmierzających do podtrzymania autentycznych wartości bądź przeciwnie – do ich degradacji. Nasz rozmówca z wielką wiarą powierzał te wszystkie sprawy naszej modlitewnej trosce.

Tydzień przed Adwentem spotkałyśmy się jeszcze w sobotnie przedpołudnie, 25 listopada, z proboszczem pobliskiej parafii św. Wojciecha, ks. prałatem Zbigniewem Sucheckim, który w bardzo ciekawy sposób naświetlił nam sytuację Kościoła i duchowieństwa w naszej Archidiecezji oraz w Polsce, a kolejnego dnia, 26 listopada, wieczorną, przedłużoną rekreacją w rozmównicy świętowałyśmy imieniny posługującego nam w weekendy ojca redemptorysty, o. Andrzeja Kupińskiego.

Miałyśmy też wyjątkową możliwość budowania komunii siostrzanej z Federacją Prowincji Południowej, a nawet w szerszym kontekście... międzyzakonnym. W ostatnim miesiącu odwiedziła nas bowiem dwukrotnie m. Teresa Wrona, przewodnicząca Federacji pw. Ducha Świętego Prowincji Krakowskiej, a zarazem przewodnicząca Konsulty Żeńskich Zakonów Kontemplacyjnych. Matka, będąca w Warszawie w sprawach Konsulty, zatrzymała się na noclegi w naszym Klasztorze, co pozwoliło nam również spędzić z nią kilka rekreacji, na których w radosnej atmosferze rozmawiałyśmy o sprawach naszych Wspólnot i Federacji. Podczas drugiego pobytu w naszym Klasztorze, w dniach 20-21 listopada, Matka przyjechała

w towarzystwie swojej zastępczyni z Konsulty, m. Elżbiety Sander, klaryski. W ten sposób po raz pierwszy zastosowałyśmy w praktyce normę w CO pozwalającą gościć w klauzurze również mniszki kontemplacyjne innych Zakonów. Doświadczenie to było niezmiernie ubogacające. W rekreacyjnej rozmowie wypytywałyśmy o życie codzienne klarysek, zwłaszcza z krakowskiej wspólnoty, do której przynależy Matka. Odnajdowałyśmy wiele punktów wspólnych dla wszystkich form żeńskiego życia kontemplacyjnego. Jesteśmy bardzo wdzięczne Panu Bogu za tę wyjątkową okazję do nawiązania siostrzanych relacji!

Jednak najważniejszym wydarzeniem minionego miesiąca było bez wątpienia spotkanie z Naszym Ojcem Generałem, które miało miejsce w dniach 29 listopada- 1 grudnia w klasztorze naszych sióstr w Gnieźnie. Długo na nie oczekiwałyśmy. Dzięki staraniom Sióstr z Gniezna, które postarały się o zorganizowanie profesjonalnej transmisji on-line, mogła w nim uczestniczyć cała nasza Wspólnota, podobnie jak i inne Wspólnoty naszej Federacji. Z uwagą śledziłyśmy udostępnione punkty spotkania, zwłaszcza spotkanie z Ojcem Generałem. Jesteśmy wdzięczne Siostrzom z Gniezna za zorganizowanie transmisji i zjazdu w ich Klasztorze oraz za goszczenie również Sióstr z naszej Wspólnoty, za siostrzaną, rodzinną atmosferę, która sprawiła, że czułyśmy się jak u siebie w domu.

Ze strony Ojców w spotkaniu uczestniczyli: Ojciec General – o. Miguel Calle, jego Sekretarz ds. Mniszek – o. Rafał Wilkowski, Definitor Generalny – o. Christophe Baudouin oraz nasza Ojciec Delegat – o. Serafin Tyszek. W spotkaniu brały udział przedstawicielki ze wszystkich Klasztorów naszej Federacji, Rada Federacji i inne siostry pełniące funkcje w Federacji, Wspólnota z Gniezna – gospodarz spotkania oraz w części zjazdu – przedstawicielki Federacji Niepokalanego Serca Maryi. Z naszej Wspólnoty pojechały: delegowana przez Naszą Matkę – s. Ludwika, podprzeorysza, s. Józefa – II Radna Federacji i s. Alicja – Sekretarka Federacji.

Dla sióstr w nim uczestniczących spotkanie było z pewnością niezwykle ważnym przeżyciem, które pozostanie na długo w ich pamięci. Towarzyszyła mu niezwykle radosna, rodzinna atmosfera. Podczas spotkania z siostrami, Ojcowie, odpowiadając na zadawane im pytania, dzielili się swoimi doświadczeniami, co było obustronnie ubogacające. Dialog, wspólne poszukiwanie rozwiązań, dzielenie się doświadczeniami i trudnościami na pewno przyczyniły się do duchowego wzrostu. Ważnym tematem poruszonym podczas tych spotkań była oczywiście rewizja naszych Konstytucji. Temat ten był nicią przewodnią spotkania o. Rafała z mniszkami poprzedzającego przyjazd Ojca Generala. Ważnym uzupełnieniem treści przedstawianych podczas konferencji były spotkania w refektarzu – tu słowa o komunii siostrzano-braterskiej znajdowały swój praktyczny wyraz.

Spotkanie z Ojcem Generałem zakończyło się w piątek przed południem. Rano, o godz. 7.00, miała miejsce Eucharystia, którą koncelebrował wraz z naszymi zagranicznymi Gośćmi metropolita gnieźnieński, ks. Prymas Wojciech Polak. Na jej zakończenie wręczył on Naszemu Ojcu Generalowi pamiątkowy album o drzwiach katedry Gnieźnieńskiej. Po Eucharystii spotkaliśmy się wszyscy w refektarzu na uroczystym śniadaniu. Zwieńczeniem spotkania było błogosławieństwo udzielone przez ks. Prymasa, który przypomniał nam również o tym, że winniśmy być pielgrzymami nadziei. Ojciec General pożegnał każdą z nas osobiście, udzielając ojcowskiego błogosławieństwa.

Dla uczestniczek spotkania były to niezapomniane przeżycia, swoisty „Tabor”, źródło ożywiający i umacniający na dalszą drogę w codzienności, w zmaganiach o świętość życia, komunie siostrzaną. Akcent niezwykle ważny, skłaniający do przemyśleń nad posłyszonymi treściami, zdobytymi doświadczeniami, by to, co dobre zachować i usiłować wcielać z życia.

Wraz z początkiem grudnia rozpoczęliśmy Adwent, czas radosnego oczekiwania na przyjście Pana. Czas wyciszenia, jakże potrzebny dla nas po tych intensywnych przeżyciach minionego miesiąca. Bóg sprawił nam miłą niespodziankę – wraz z początkiem Adwentu świat okrył się białym puchem śniegu, który przypomniał nam o tej potrzebie wyciszenia a zarazem oczyszczenia serca, by „nad śnieg wybielało” na spotkanie z Panem. Wśród wielu słów, stwierdzeń, tez i racji, niekiedy sprzecznych ze sobą, wśród poszukiwań, pytań na co dzień stawianych, konfrontacji swoich spostrzeżeń i spekulacji niekiedy z lękiem pytamy siebie, gdzie jest prawda, jak ją odkryć, by nie żyć w zakłamaniu, by budować swe życie na właściwych fundamentach. Tymczasem... Jedno słowo wypowiedział Przedwieczny Ojciec – jest nim Jego Syn. To Słowo jest też Prawdą, Prawdą osobową, która przychodzi, by zamieszkać pośród nas. Tylko to Słowo, tylko ta Prawda może być fundamentem naszego dialogu, fundamentem naszych spotkań, fundamentem naszych relacji, w końcu – fundamentem dla budowy naszych Wspólnot, naszego Zakonu, Kościoła. Dlatego w tym radosnym czasie adwentowego oczekiwania, wchodząc w ciszę i otwierając się na Słowo, wołamy wraz z całym Kościołem – *Marana tha*, Przyjdź, Panie Jezu...

PROWINCJA - OCDS

Spotkanie OCDS z Ojcami: Generałem, Definitorem, Prowincjałem, Asystentami...

Dnia 28 listopada 2023r., we wtorek, na zakończenie wizytacji generalskiej i kiedy to Karmel obchodził 455. rocznicę dnia, w którym w Duruelo w Hiszpanii odnowiona Rodzina Karmelitańska pod przewodnictwem N. O. św. Jan od Krzyża rozpoczęła życie według Reguły Pierwotnej, Rada Prowincjalna OCDS spotkała się w niezwykle gościnnych progach klasztoru w Zwoli z wieloma przedstawicielami Rodziny Zakonnej.

Spotkaniu przyświecała niezwykle piękna idea, zaczerpnięta z „Deklaracji charyzmatycznej” (nr 43): *„Karmel terezański rozszerza się na przestrzeni historii w liczne i dodatkowe formy życia. Jego najbardziej naturalny i kompletny obraz wyraża się w trzech rozgałęzieniach: mniszki, bracia i świeccy. Wszystkie trzy gałęzie Zakonu żyją w różny sposób tym samym charyzmatem. Wieloaspektowa rzeczywistość rodziny karmelitańskiej – składającej się także z agregowanych Instytutów zakonnych i świeckich – wymaga wejścia w bliską wzajemną relację mniszek, braci i świeckich, co czyni owocną ich komplementarność. Dzielenie się pomiędzy członkami tych trzech gałęzi jest źródłem wzajemnej stymulacji i nowej żywotności”.*

W spotkaniu uczestniczył o. Delegat, Kamil Strójwąg oraz członkowie Rady Prowincjalnej OCDS w składzie: Gabriela Żylińska, Bogusław Sudał, Beata Meller, Mariusz Filipowski i Tadeusz Zabaryłło.

Zaczął się o godzinie 10.30 od spotkania tejże Rady z Asystentami, tj. braćmi posługującymi naszym Wspólnotom. W ten sposób powstała naturalna okazja, aby zaprezentować (w szerszym kontekście) rzeczywistość OCDS i doprecyzować na podstawie Prawa własnego, tj. Konstytucji, Statutów i Ratio rolę Asystenta względem wspólnot, a także zawiązawszy pierwsze więzy przyjaźni i nici porozumienia, nauczyć się werbalizować problemy i rozmawiać o nich, podejmując próby ich rozwiązania.

O godz. 12.00 odbyły się równolegle dwa spotkania: Asystentów OCDS z oo. Generałem i Definitorem oraz Rady OCDS z Radą Prowincji OCD na czele z o. Prowincjałem, Łukaszem Kansy. Ojcowie oczekiwali, że zdamy sprawę ze spotkania z Asystentami, i to się dokonało.

Po obiedzie o godz. 15.00 spotkaliśmy się z o. Generałem, **o. Miguelem od Maryi Márquezem Calle** oraz o. Definitorem Generalnym, o. Christophem-Marie Baudouin (od Miłości Miłosiernej). Towarzyszył nam o. Delegat, o. Kamil. A zaczęło się – niekonwencjonalnie - od przedstawienia stołów, żeby siedzieć bliżej siebie, na wprost, i żeby był między nami kontakt wzrokowy. A to, co przyświecało spotkaniu i mocno na nim wybrzmiało, sprowadza się do zdania, że jesteśmy jedną rodziną, że nie ma żadnego trzeciego zakonu a jest Świecki Karmel, trzecia gałąź, komplementarna wobec dwu pozostałych i... że świeccy karmelici mogą stanowić wyzwanie dla dwu pozostałych gałęzi, a także: że ostatnimi czasy bardzo zmniejszyła się odległość między OCDS Prowincji Warszawskiej i rzymskim Domem Generalnym, gdyż każde nasze zapytanie czy prośba skierowane do o. Delegata ds. OCDS, o. Ramiro Casale OCD, zyskują szybko, a nawet natychmiastową odpowiedź i odpowiedź. A w ostatni wtorek listopada 2023r. miał miejsce kolejny krok: dokonało się rzeczywiste spotkanie osób.

Gabriela Żylińska, OCDS

Toruń: pożegnanie Anny Sadurskiej

Dnia 5 listopada 2023r. podczas co miesięcznego spotkania naszej wspólnoty pożegnaliśmy Siostrę Annę Sadurską, (Annę od Najświętszego Serca Pana Jezusa), która odczytała w swoim sercu powołanie do życia pustelniczego i takie życie podjęła, zachowując duchową drogą Karmelu.

Spotkanie rozpoczęło się, jak zawsze o godz. 9.00 formacją stałą, następnie w kaplicy Sióstr Karmelitanek od Dzieciątka Jezus odmówiliśmy Jutrznię, po której nasz Asystent Ojciec Roman Hernoga OCD sprawował Eucharystię. Po niej był czas na adorację Najświętszego Sakramentu. Po adoracji, w salce odbyła się wspólnotowa agapa, podczas której, nie bez wzruszenia, pożegnaliśmy naszą Siostrę Anię. Siostra Anna już ponad 20 lat była z nami, budując naszą wspólnotę swoim przykładem wierności powołaniu, słowem – przez wiele lat była formatorem, posługą, jako sekretarz wspólnoty, skarbnik w Radzie Prowincji, doświadczeniem i zaangażowaniem w sprawy Zakonu. Każdy z nas doświadczał jej dobroci, łagodności, życzliwości, czerpaliśmy z jej mądrości. Po prostu z nami była.

Podczas spotkania podzieliła się z nami swoją duchową drogą – odpowiedzą na zaproszenie Pana Jezusa, by jeszcze bardziej Jemu Samemu się oddać w zewnętrznej samotności. Odeszła ze wspólnoty, by prowadzić życie pustelnicze, radując się Obecnością Tego, który w nas mieszka.

Justyna Ziemer, OCDS

Śp. Aleksandra Żółtowłos OCDS

Świętej pamięci Aleksandra Żółtowłos, odeszła do Pana 13 listopada 2023 w wieku 85 lat. Mszę świętą pogrzebową odprawiono 16 listopada 2023 w Kościele parafialnym pw. Św. Józefa we Włocławku.

Do świeckiego Karmelu została przyjęta 06.01.2004, obierając predykat Aleksandra od Najświętszego Serca Jezusa. Przyrzeczenia czasowe złożyła 28.01.2006, a definitywne 24.01.2009. Funkcję skarbnika pełniła do października 2014, poważnie traktując tę funkcję i całe swoje powołanie, zaangażowanej również w życie swojej Parafii, po czym ze względu na pogorszenie stanu zdrowia przestała być czynną we Wspólnocie i Parafii.

W naszej pamięci pozostanie jako ciepła, wierząca i rozmodlona osoba. Ostatnie lata Jej życia, to zmaganie się z chorobą, która przykuła ją do łóżka.

Swe dolegliwości znosiła ze spokojem. Była pod czułą opieką rodziny.

Niech spoczywa w pokoju.

Wacława Zabłocka OCDS

W SKRÓCIE

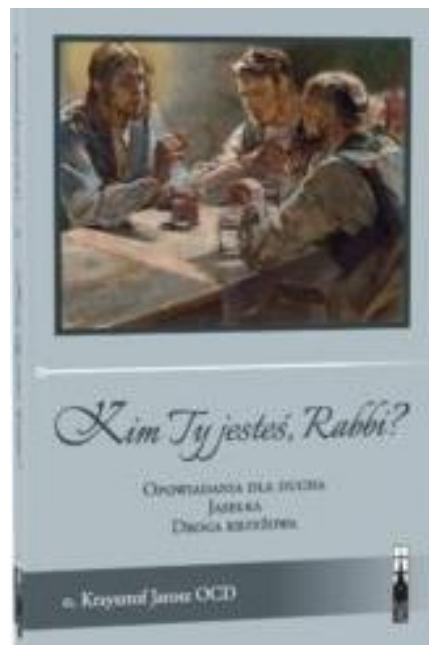
Kim Ty jesteś Rabbi?

o. Krzysztof Jarosz OCD

– Tu nie chodzi o pieniądze – powiedział spokojnie Zacheusz, klęcząc nadal przed chłopcem – tu chodzi o... – nagle zwrócił głowę do nich – w niewinnym, czystym sercu tego dziecka płonie święty Gniew Jahwe. Gniew za krzywdę jaką zrobiłem temu chłopcu i wam, Gniew za wszystkie krzywdy, jakie wyrządziłem prawym ludziom, ich żonom i nade wszystko ich dzieciom. To jest słuszny, święty Gniew Jahwe. Niech będzie błogosławiony za swój święty, sprawiedliwy Gniew! I niech będzie błogosławiony, za to, że jeszcze go na mnie nie wylał! W zaciśniętej pięści tego dziecka widzę wszechmocną, sprawiedliwą pięść Najwyższego, która powinna już dawno zmiażdżyć mnie i zetrzeć na proch, a wciąż jeszcze – nie wiedzieć czemu – tego nie uczyniła. Tu nie chodzi o pieniądze... – i zwracając się do chłopca powtórzył – teraz możesz to zrobić (z opowiadania „Święty gniew”).

Opowiadania powstały w Karmelu, natomiast Jaselka i Drogę Krzyżową („Mężczyzna, którego nic nie zatrzyma”) napisałem będąc (od 1995 roku) diecezjalnym księdzem Archidiecezji Warszawskiej.

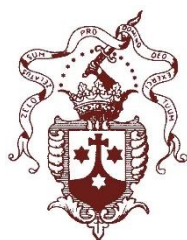
Można te teksty po prostu przeczytać, ale mogą także stać się punktem wyjścia do głębszego rozważania, medytacji, modlitwy (ze Słowa autora).

<http://floscarmeli.pl/produkt-kim-ty-jestes-rabbi,66126832>

Redakcja przypomina:

- nadsyłanie materiałów z informacjami i wiadomościami do kolejnego numeru „Karmel-Info” odbywa się **do 01 stycznia** 2024 roku.
- Materiały do „Karmel-Info” oraz wszelkie uwagi i sugestie należy przysyłać na adres mailowy: karmelinfowa@gmail.com
- Redakcja zastrzega sobie prawo ingerencji w nadesłane teksty, jeśli zajdzie taka konieczność.

Redakcja:

o. Grzegorz Andrzej Malec, OCD

ul. Solec 61
00-424 Warszawa
kom.: 601 422 212; 505 757 166
mail: karmelinfowa@gmail.com;
gregimalec@gmail.com

do użytku wewnętrznego Warszawskiej Prowincji Karmelitów Bosych